

מכתב לרופא

שלום לך רופאי היקר,

בכל פעם שאני צריכה להגיע אלייך לביקורת אני מרגישה ירודה.
כל ביקור במרפאות החוץ מחזיר אותי לרגע האימה ההוא בו בישרת לי שיש לי סרטן. וההתניה שיש לי היא שבכל פעם
תבשר לי איזו בשורת איוב. או שמשהו נורא יקרה.

בלילה לפני שאני מגיעה אליך אני כבר ישנה לא טוב. מרגישה את השיתוק שאחז בי אז. חוזר ולופת אותי.

ואתה מצידך לא כל כך עוזר.

אתה רופא מעולה. בזה אני בטוחה. מיומן ומקצועי. עד שהדבר מגיע לנפש החולה- נפשי.

אתה מתקשה לומר דבר מה אופטימי. או משהו שעלול אחר-כך לסבך אותך באיזושהיא תביעה משפטית. ולכן, תמיד תלך
על הקצוות.

התשובות אף פעם אינן חד משמעיות. או לסרוגין מעודדות.

ואין לך מושג עד כמה קשה לראות את פנייך השקועות בתיק, מתעדות את הממצאים בקול רם אגב הקראתם בקול רם.
ולבסוף השרטוט השנוא עליי. סכמה של השד עם חיצים המסבירים מה ראית/גילית.

היום כשבקרתי אצלך לא אמרת לי למעשה שום דבר מבהיל. אך טון הדיבור והריחוק עשו את שלהם. מזל שח. היה שם כדי
לאזן את התמונה.

ואם היית קורא את הכתוב אולי היית שואל את עצמך בפליאה: "מה היא רוצה? הרי היא מקבלת את הטיפול הטוב ביותר?"

אז מה שהייתי רוצה זה שתישיר אלי מבט. תציין באוזני מהן העובדות באופן ברור. ותסיים באיזו אמירה אופטימית (שהרי
יש רבות כאלו שלא יסכנו אותך...). שהרי המלחמה היא גם המלחמה על זקיפותה של הנפש. ועלייך בתור הרופא שלי
לעזור לי. לתת לי את הרוח הגבית במאבק הזה. ולא לשבור את רוחי באמירות מעורפלות.

כי אין כמו אמירות מעורפלות על מנת לבלבל. בדיוק כפי שהצפת מידע מבלבלת. מה ביקשתי בסך הכל? חיוך מעודד.
אמירה מרגיעה. ואיתם אני ממשיכה לשעוט קדימה. אין צורך להראות לי כל הזמן את הצד האפל של המחלה. אותו כולנו
מכירים. עזור לי למצא את האור. עזור לי להמשיך הלאה...

ממני בהערכה רבה. אך גם באכזבה לא פחות...

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#) | [הוספת תגובה](#)